

A taula amb la Sílvia Munt

Kiwi amb salmó, crema de mango, galtes de porc, «Johnny Guitar» i dos temes crònics: la crisi i el sexe



Diuen que les segones parts no son mai bones. En teatre, la funció de després de l'estrena sol ser més fluixa. També diuen que després d'un gran èxit bé un fracàs i que, com més puges, més dura és la caiguda. El primer sopar de *Guess Who's Coming To Dinner*, amb l'Elisenda Roca (<http://catorze.naciodigital.cat/noticia/442/taula/amb/elisenda/roca>), va tenir resultats notables, si més no suficients perquè en aquest segon sopar augmentin les expectatives. Per fer un ?encara més difícil?, vaig decidir llençar-me a la piscina i convidar una persona que no em coneixia. I quan dic que no em coneixia, és que ni m'havia sentit anomenar mai. No em negareu que, com a mínim, l'aposta i el risc tenen molt de mèrit. Sóc així, m'agrada complicar-me l'existència.

Quan vaig decidir encetar aquest projecte, un dels meus millors amics, el dramaturg i director Carles Mallol, em va suggerir convidar a la Sílvia Munt. Pel meu cap, inevitablement, va passar aquella jove actriu interpretant un dels personatges rodoledians per excel·lència. Després vaig ampliar l'horitzó, veient les possibilitats de convidar una dona referent en el cinema i el teatre, que no només actua sinó que escriu i dirigeix. Però en el fons, la fantasia de tenir la Colometa sopant a casa meva, que està a deu minuts de la Plaça del Diamant, també hi va influir. El primer contacte, per telèfon, va ser molt fàcil. Era a l'estiu, ella era a Formentera i jo acabava de tornar d'Amsterdam. Tot i no saber gaire on es ficava, va accedir de seguida, posant com a única condició d'ajornar la cita fins que hagués enllestit el muntatge de la seva nova TV movie com a directora, *El cafè de la Marina*, que protagonitzen la Marina Comas, en Pablo Derqui i en Pep Cruz i s'estrenarà al Festival Zoom d'Igualada.

Vaig acceptar l'espera encantat, pensant que el temps que guanyava em serviria per acabar d'endinsar-me en el seu món artístic. I va ser així com a la llista de fabuloses obres que ja li coneixia com a actriu de cinema (*La plaça del Diamant* (<https://www.youtube.com/watch?v=TZcEqvYEYLE>), *Alas de mariposa*, *Secretos del corazón* (<https://www.youtube.com/watch?v=FaAaQ58W1mU&feature=youtu.be>), *El rey del río*, *Éxtasis*, *La pasión turca*, *El perquè de tot plegat*, *Remake*) i de teatre (*La mort i la donzella* i *Àngels a Amèrica*) hi vaig poder afegir la seva sorprenent faceta de guionista i directora amb interessants ficcions cinematogràfiques i documentals com *Gala*, *Coses que passen...*, *Már de plástico*, *Meublé*, *La Casita Blanca* (https://www.youtube.com/watch?v=Is5Q_4R8DYU) o l'excel·lent *Pretextos* (<https://www.youtube.com/watch?v=LnXHDRHyR2E>). I a mesura que s'acostava el dia, tenia més i més ganes d'aquesta mena de cita a cegues.



Ambientació:

Encens japonès que em van regalar uns amics però no sabia dir de què fa olor.

Música: *Gotan Project* (<https://www.youtube.com/watch?v=1ODkcp49EgU>). *La revancha del tango*. ¡Ya basta! records. 2001

Tot i ser finals d'octubre, finestra oberta, més de vint graus.

Menú de tardor (tot i que amb la calor que fa hauria de fer gaspatxo)

Entrant: Kiwi amb salmó fumat, unes gotes de taronja i gingebre.

Primer: Crema de mango amb espàrrecs verds, parmesà i ou de guatlla decorada amb gotes d'oli picant i xarop de vinagre de Mòdena.

Segon: Galtes de porc sense os amb gírgoles, rovellons i camagroc i melmelades de carbassa, castanya i figa.

Postres: Sopa de figues de moro amb formatge fresc i magrana macerada amb sucre i Campari.

Pa de ceba.

Vins cortesia de la Sílvia:

Barzen. Blanc. Alemany. Riesling trocken 2013. Weinhaus Alexander Barzen.

La Cuca de llum. Negre. D.O. Conca de Barberà, 2013. Succés Vinícola.

Quan passen deu minuts de les nou m'envia un whatsapp avisant que arribarà deu minuts tard. Al contrari del que hom podria pensar, no s'excusa amb el trànsit o la falta d'aparcament: ?He sortit de casa justa?, diu amb un somriure: aquesta sinceritat marcarà de forma inequívoca la conversa d'aquesta nit.

Tot i que és la primera vegada que ens veiem, ens saludem amb naturalitat. La Sílvia, amb qui no comparteixo cap amic a Facebook perquè no hi té compte (sí que en té a Twitter, @Silviamunt (<https://twitter.com/Silviamunt>), encara no l'utilitza gaire) porta dos vins, un de blanc i un de negre: ?Com que no sabia el menú...?. Per dins celebro la ignorància a què sotmeto els convidats, que afavoreix la meva afecció per descobrir bons vins. Passa al menjador/cuina i, encara drets, comenta que li agrada la decoració i parlem de com és viure a Gràcia. Tot i que vull ensenyar-li (la casa, no el barri), al final me n'oblido. Quan seiem, poso en marxa la meva aliada en aquests sopars, la petita gravadora Panasonic RR-US570 de color negre que, de manera discreta en una cantonada de la taula, gravarà indiscreta tota la nostra conversa.



Entrant: Kiwi amb salmó fumat, unes gotes de taronja i gíngebre.

Tallem per la meitat un kiwi i el buidem, conservant les dues peles senceres. Tallem ben petit el kiwi i fem el mateix amb una làmina de salmó fumat. Ho posem en un bol a macerar amb oli d'oliva, una mica de gíngebre en pols i unes gotes de taronja. Al cap d'una mitja hora farcim les peles de kiwi amb la barreja i ho decorem amb un trosset de taronja. Temps de preparació: 10 minuts.

Vi: Barzen. Blanc. Alemany. Riesling trocken 2013. Weinhaus Alexander Barzen. Preu: 9,50?

Seiem a la taula al ritme dels tangos electrònics de la banda francesa Gotan Project; d'alguna manera intento fer un homenatge a la banda sonora de *Meublé, La Casita Blanca*, on una parella, en lloc de fornir, es passa la nit ballant en una habitació del famós burdell. Comencem parlant d'aquest projecte de sopars/entrevistes que la Sílvia troba fantàstic: ? s molt bonic preguntar. Quan he fet entrevistes per als tres documentals que he dirigit i tens al davant una persona que t'interessa, amb coses interessants per explicar, estires d'un fil i va apareixent tota una vida apassionant. El primer tall de *Gala* durava tres hores i mitja. Per a mi era gairebé tot imprescindible i em feia por que si tallava, no s'entendria. Teniem entrevistes amb gent molt interessant però al final vam haver de sacrificar molt metratge.? Arran del documental que va dirigir l'any 2003 sobre el pol mica dona de Dalí, comencem a parlar de sexe. No vull pensar de qu  parlarem a les postres. ?Recordo un sex leg rus que ens explicava que la dona, curiosament, com més llibertat i més informació sexual té, després es pot traduir en insatisfacció. No tothom té la sexualitat desenvolupada al mateix nivell però ara, al saber fins on es pot arribar, si no s'hi arriba, la sensació de frustració   més gran?.

Obrim el vi blanc que ha portat, alemany, que a casa seva beuen sovint. Brindem: ?Per haver-nos conegut?, diu ella. Jo proposo reproduir el brindis que fan els personatges de *Secretos del*

corazón(<https://www.youtube.com/watch?v=FaAaQ58W1mU&feature=youtu.be>) , però no el recorda: ?Em va costar moltíssim aprendre-me'l. Cada vegada que el fèiem, al Carmelo Gómez i a mi ens agafava un atac de riure?. El kiwi amb salmó (que ella troba deliciós) ens porta a parlar de la meva afició per la cuina i descobrim que tenim una cosa en comú: tant ella com jo som els que generalment cuinem a casa, cosa que ha fet que les nostres parelles es relaxin. ?És el que passa. En Ramon (Madaula) no toca ni un plat. Podria fer-ho perfectament però s'ha acomodat. ? És cert, primer s'acomoden i després donen l'excusa que els intimida posar-se a cuinar. ?I si algun dia ho fan s'estressen per la falta d'hàbit.?

Li pregunto per l'experiència de dirigir *El cafè de la Marina*: ?Mira que és un ofici que m'agrada molt, però treballar amb els pressupostos actuals és molt difícil. El rodatge va ser malaltís; vam rodar en tres setmanes una pel·lícula amb molts personatges, localitzacions exteriors i, a més, d'època. I tot i això, et veus obligat a treballar en aquestes condicions o no treballes. Ara mateix, tal i com el govern ha deixat la cultura, només poden aixecar una pel·lícula tres o quatre persones. Per a la resta, és molt complicat. Les televisions públiques no tenen ni un duro, la llei de mecenatge no ha tirat endavant, no desgrava rodar a les ciutats... Si ens haguessin matat, almenys seria una mort sobtada i la gent reaccionaria, però ens estan asfixiant lentament. Vull pensar que això canviarà, però em temo que s'acabarà establint com a norma?. Tots sabem que aquesta és una trista veritat: quan perdem un dret, encara que diguin que és temporal, amb el temps la gent se n'oblida i acaba sent per sempre. ?S'han ajuntat tots els elements per a la tempesta perfecta: la crisi, el govern que tenim, la pirateria, el canvi de finestres (del cinema als formats digitals)... Ara, quan m'arriben les liquidacions de la SGAE, ni les miro perquè son irrisòries. ? Us ho explico? Els escriptors cobrem un 10% per cada llibre nostre que es ven. On va el 90% restant? Producció, promoció, distribució, llibreries... ?I a sobre ens hem de fiar dels números que ens donen les distribuïdores de vendes i reproducció de les nostres obres. No tenim cap manera de saber si ens enganyen?.

Abans de passar al primer plat, i en qualitat de directora de teatre, li pregunto l'opinió de la moda de la taquilla inversa (pagar a la sortida d'un espectacle, donant la quantitat que cada espectador vulgui en funció de si l'hi ha agradat o no l'obra). ?Ho trobo miserable. Caritat no, gràcies. No si val el *si no m'ha agradat, no pago*. La feina s'ha fet igualment i la gent ha de cobrar. ? Jo ho comparo amb la possibilitat que vingui el lampista a casa i quan acabi, depèn de si ho ha fet bé o no, li paguis el que vulguis. ?D'acord que el teatre és car, però la feina que hi ha al darrere és molta. A més, molts dels que es queixen dels preus després van a prendre's un gintònic que val 12 euros. Sí que s'han de buscar fórmules per fer més barates les entrades de teatre i cinema. Rebaixar l'IVA ajudaria molt, però això no depèn de nosaltres?. Creiem que no està tot perdut: hi ha iniciatives com la del cinema Renoir Floridablanca amb el seu carnet de soci, les entrades populars dels recentment inaugurats Cinemes Texas del Ventura Pons o les entrades amb doble preu a la Sala Flyhard, que estan funcionant molt bé.



Primer: Crema de mango amb espàrrecs verds, parmesà i ou de guatlla decorada amb gotes d'oli picant i xarop de vinagre de mòdena.

Es desossa el mango i es tritura amb una mica de sal, oli i mig iogurt natural. Fregim dos espàrrecs verds i fem dos ous ferrats de guatlla. Posem la crema en un plat fondo, ho decorem amb tres tallets petits de parmesà, els espàrrecs verds, l'ou de guatlla i una mica de xarop de balsàmic de vinagre de Mòdena. Temps de preparació: 15 minuts.

Vi: Continuem amb el Barzen blanc.

El primer plat ens porta a encetar nou tema de conversa: quan i per què va decidir col·locar-se rere la càmera. Després de la bona acceptació del curtmetratge *Lalia*, amb Goya inclòs, va pensar que potser no s'estava equivocant de professió. ?Va arribar un moment de la meua vida que estava molt cansada: havia rodat *Secretos del corazón* (que va estar nominada als Oscars), rodava una sèrie a Madrid i acabava de tenir les meves filles. De sobte em vaig adonar que, tot i tenir feina d'actriu, no era del tot feliç. Necessitava un grau més de llibertat en la creació que actuant no podia tenir. Rodant *Lalia* em vaig adonar que, tot i ser més precari i complicat, en aquella etapa de la vida era el que el cos em demanava.? Des d'aleshores no ha tornat a actuar en teatre. La darrera vegada que la vam poder veure (i gaudir) va ser als *Àngels a Amèrica* d'en Flotats que van inaugurar al TNC. ?Vaig començar a tenir feina dirigint i fent guions i m'encanta. I com que sempre estàs tirant endavant tres projectes alhora, això complica poder actuar. No vull dir que no hi torni però, normalment, quan m'ofereixen algun paper, sempre m'acabo decantant cap a la direcció, que és el que em ve de gust.?

En canvi en cinema ha continuat actuant (http://www.imdb.com/name/nm0613284/?ref=fn_al_nm_1), fins i tot en algunes de les seves

pel·lícules. ?En teatre no m'atreveria a fer-ho. La distància és una altra i no et pots valorar.? És evident que, sent actriu, li ha de ser més fàcil dirigir els actors. ?Gairebé tots els directors bons que he vist, abans han estat actors o han tingut una experiència important amb l'actuació. Un actor és molt vulnerable i està despullat. Tota ajuda és poca. I, de vegades, l'ajuda és no dir res.? Afortunadament, per als actors que treballen amb ella, la Sílvia no pateix la síndrome Kubrick i amb la primera presa ja en té suficient. ?De vegades m'arrisco massa i l'ajudant de direcció em diu que no em precipiti i faci una segona presa. Sé que estarà millor de llum, de càmera, etc... però crec que, quan allò especial que vols ja ha aparegut, no cal buscar més?. És conscient que ha dirigit actors molt bons (Julio Manrique, Clara Segura, Ramon Madaula, Marta Marco, Laia Marull, Àlex Brendemühl, Marc Rodríguez...) i alguns d'ells han repetit. Per alguna raó deu ser. La Nora Navas és una de les actrius amb qui més ha treballat: a dues pel·lícules i a *Dubte*.

Parlar de dirigir actors i d'aquesta obra de teatre estrenada al Poliorama ens porta a la gran Rosa Maria Sardà. ?Quan la van parir, van trencar el motllo? diu rient. ?Sempre explica que la gent es pensa que li surt molt fàcil això d'actuar, però que li costa. Es baralla molt per trobar la partitura del text perquè soni afinada. L'admiro moltíssim. És una actriu que segueix buscant des de la primera funció fins a l'últim bolo per dir bé aquella frase fins que al final ve i et diu: oi que ara m'ha sortit tal i com volies? És una treballadora infatigable i ens vam entendre molt bé.?

Li comento que en les seves pel·lícules els actors actuen de manera molt natural, molt realista, sense mostrar l'artifici de l'interpretació. ?Hi ha una cosa que diu Txékhov en els seus escrits, i és l'única aspiració que tinc: buscar l'autenticitat en cada mitjà. Si hi veig artífici i falsedat, me'n desentenc. L'exhibició de poder m'avorreix. Qualsevol artista que té una tècnica perfecte però no sap transmetre res no m'interessa.? Ha treballat amb actors molt joves però amb gran talent com la Marina Salas, l'Álvaro Cervantes o en Pol López (que acaba d'interpretar un magnífic Enric V al Teatre Lliure dirigit pel Pau Carrió). ?En Pol és una bèstia. A *Meublé* (https://www.youtube.com/watch?v=ls5Q_4R8DYU) fa una de les coses més difícils i ingrates d'interpretar: una trucada de telèfon. I està magnífic.?

Giro la truita, figurada, i li pregunto per com ha estat l'experiència de treballar amb directors com Fernando Trueba, Juanma Bajo Ulloa, Jaime Camino, Vicente Aranda, Ventura Pons, Mariano Barroso, Montxo Armendáriz, Roger Gual o Judith Collell. Donen importància al treball de l'actor? ?Hi ha directors que en saben més que d'altres, que estan més preocupats per altres coses.? Aleshores fa allò que fa tanta ràbia; em posa un exemple però no em vol dir quin director va ser. ?Estava rodant una escena, arrepenjada en una paret. Quan vam tallar, jo tenia la sensació que l'havia fet bé però el director va voler repetir-la perquè el quadre del darrere estava tort. Amb això va quedar clar on enfocava la seva atenció.? Caldrà revisar tota la seva filmografia i trobar aquesta escena per saber qui va ser. Destaca com a bons directors d'actors en Trueba i en Bajo Ulloa qui, amb només vint-i-sis anys, ?sabia molt bé com aconseguir el que volia de nosaltres?.

Coincidim que, en qualsevol professió artística, s'ha de tenir un mínim de talent de sèrie que no s'aconsegueix estudiant en cap escola. Talent se n'ha de tenir, també, per dirigir la teva pròpia parella, i això ho sap prou bé la Sílvia, que ha dirigit al seu marit, en Ramon Madaula, en dues obres de teatre: *Cap al tard* i *Dubte*, i a la pel·lícula *Pretextos* (<https://www.youtube.com/watch?v=LnXHDRHyR2E>). ?A veure... no és fàcil, però els dos partim de bases molt pròximes. Ens respectem molt. Ens agrada el que fa l'altre, i això et dona tranquil·litat a l'hora d'enfrontar qualsevol projecte. La confiança arriba a un punt que pot ser molt bona i molt dolenta alhora. Ens coneixem tant que pots ajudar-lo però també poden sortir vicis que no convenen. Et sóc molt sincera, treballar amb la parella desgasta molt i no pots fer-ho gaire sovint perquè seria molt extenuant. De vegades en Ramon, assajant, em diu que està cansat, que ja no pot més. Evidentment a qualsevol altre director això no l'hi diria!? El riure de complicitat que acompanya la darrera frase demostra que, tot i l'anècdota, s'entenen bé dins i fora de l'escena.

Mentre recullo els plats i preparo el segon, aprofito per fer uns *minutos musicales*: apujo el volum i deixo que soni *Johnny Guitar* interpretada per la Peggy Lee (<https://www.youtube.com/watch?v=SDkAfibuCnI>). No es casual que hagi triat aquest tema, que

té una importància especial a la banda sonora de *Pretextos*. És una cançó meravellosa i la pel·lícula de Nicholas Ray (1954) és un clàssic. En realitat, primer vaig escriure el guió de *Pretextos*, on volia explicar precisament sobre els pretextos que ens busquem per viure. Venia d'una història molt pròxima d'una persona que m'havia dit que ja en tenia prou de viure, i em va deixar molt impactada. Això em va portar a pensar en la importància de trobar alguna cosa que t'apassioni i es converteixi en aquest pretext que tots necessitem per viure. Així va començar el projecte. Més tard vaig decidir que el meu personatge es digués Vienna (com la Joan Crawford a *Johnny Guitar*) i es fes al·lusió a la pel·lícula?.

La Peggy Lee es queda amb nosaltres per acompanyar-nos la resta de la vetllada amb els seus *Greatest Hits*.



Segon: Galtes de porc sense os amb gírgoles, rovellons i camagroc i melmelades de carbassa, castanya i figa.

Primer passem per la planxa les galtes de porc desossades, per torrar-les una mica. Després les posem en una safata, amb una mica de mantega per sobre, sal, pebre negre i un gotet de caldo. Fiquem la safata al forn, a foc lent, durant un parell d'hores. A part, en un wok, saltegem els rovellons, les gírgoles i els camagroc ben nets i tallats si cal. Per muntar el plat hi posem la galta, els bolets al costat i tres cullerades, una de cada, de melmelada (comprada al supermercat). Temps de preparació: 10 minuts. Temps de cocció: 2 hores.

Vi: La Cuca de Illum. Negre. D.O. Conca de Barberà, 2013. Succés Vinícola. Preu: 7,40?

Com si donés pas al segon plat, encenc l'espelma que hem tingut apagada durant tot el sopar. Més val tard que mai. Serveixo el vi negre que ha portat la Sílvia. ?M'han dit que era *divertit*. El fan uns nois molt joves de la Conca de Barberà?. Roman Polanski diu que, quan roda una pel·lícula, mai no pensa amb el públic perquè és una cosa abstracta; fa les pel·lícules per a ell. ?Hi estic d'acord. Quants públics hi ha? Quan sortia a escena, pensava només en una persona del públic i treballava per a ella. Si pretens actuar per a cinc-cents, estàs venent bacallà.? Fent un repàs a la seva filmografia com a directora, és fàcil veure que moltes vegades es repeteixen els mateixos noms a l'equip tècnic: Quique Camín, Antoni Camín, David Omedes, Eva Baeza... ?Amb la gent que treballo, si hi estic a gust, si puc repeteixo. El cas amb la guionista Eva Baeza és especial. Ella acabava de sortir de la universitat i treballava de becària a la productora Ovideo. En Quique me la va presentar per ajudar-me a preparar el projecte de *Gala* que s'havia de presentar urgentment per a una subvenció. Allò va ser un *flechazo*. Vaig trobar algú que m'entén i amb qui m'entenc. Vam començar a picar el projecte a màquina... i ja no ens hem separat?.

Estem arribant a les postres i, com que el vi ja ha fet l'efecte, enceto un tema pujat de to. Abans de veure *Meublé, La Casita Blanca* (https://www.youtube.com/watch?v=ls5Q_4R8DYU), pensava que en les pel·lícules que la Sílvia havia dirigit hi faltava sexe. Després de *Meublé*, la percepció va canviar. Ella riu divertida per aquesta apreciació i recorda que mentre rodaven, per no repetir posicions, s'anaven fent la pregunta ?i com follem ara??. Mentre la veia, vaig dubtar de si el bordell era el de debò o n'havien fet una recreació en un plató. ?És l'autèntic. Un dia em va trucar en Quique Camín i em va dir que seria interessant a rodar alguna cosa allà dins, aprofitant que la casa quedava buida perquè al març de l'any següent l'enderrocaven. Coneixia el lloc, no hi havia esta mai, reconec, però amb el rodatge en vaig tenir suficient. Vaig escriure un tractament de cinc històries que passaven en cinc habitacions. Vam presentar-ho a TV3, per via urgent, ja que no disposàvem de temps per a la burocràcia. Al gener, després de Reis, vam començar a fer el guió, tot i no tenir resposta encara de TV3. Ho teníem tot parlat amb els propietaris de La Casita Blanca i, en el moment que vam tenir llum verda, vam entrar a rodar. Va ser un rodatge molt intens i esgotador.? Recorda que la primera vegada que el productor i ella van anar a visitar-lo, quan encara funcionava, van decidir fer-ho com si fossin clients per poder viure la sensació real. ?Vam entrar amb el cotxe, ens van fer tot el procediment de les cortines i el cambrer ens va acompanyar fins a l'habitació. La situació era realment surrealista. T'ho posaven molt fàcil per poder fer el que hi anaves a fer: tot era molt fosc, la calefacció molt alta, miralls per tot arreu i la decoració extremadament kitsch...?



Postres: Sopa de figues de moro amb formatge fresc i magrana macerada amb sucre i Campari.

Desossem dues figues de moro. Les triturem i les colem per treure'n les llavors. Ho servim en un bol. Posem a sobre una bola de formatge fresc i magrana que durant la tarda haurem posat a macerar amb una mica de Campari i sucre. Temps de preparació: 10 minuts.

Vi: Gewurztraminer blanc d'Alsace. 2012. Martin Schaezel. (Ens el va portar la Carolle Fillière, amiga i traductora meva al francès, la darrera vegada que va venir a casa).

Durant els propers mesos, la Sílvia treballarà amb la bíblia de la nova temporada de *La Riera*, juntament amb l'Eva Baeza i en Carles Mallol, i els caps de setmana es dedicarà a supervisar el muntatge del seu nou documental sobre els desnonaments. ?Després hi ha un parell de projectes, un de cinema i un de teatre, que crec que t'agradarà molt, però no te'ls diré perquè prefereixo ser prudent.? Parlem de premis. Ella, a part de dos Goyas, n'ha guanyat un pilot com a actriu i directora. Li pregunto si serveixen d'alguna cosa. ?Quan te'ls donen serveixen per animar-te deu minuts. Aquells deu minuts no te'ls treu ningú però al dia següent, a part de reafirmar-te que no t'has equivocat de professió, et toca la dura realitat de pensar que ets el que has fet i el que faràs. No et portaran ni més feina ni faran que et paguin més. Sé que em donen una feina perquè funciono, no pels premis que he guanyat. Ara farà una mica de *mea culpa* però jo mateixa, que faig repartiments, no tinc en compte els premis de cap actor. Miro que el perfil encaixi, que l'hagi vist recentment i m'hagi agradat o que hagi fet una prova molt bona. Quan tens premis, els productors pensen que voldràs cobrar més i de vegades fins i tot et va a la contra. És molt curiós.? Per a la Sílvia, el procés de creació, a diferència del que diuen molts artistes, no té res de terapèutic.? Al contrari. Per a mi la creació és traumàtica. Té molt de conflicte i això és sempre desassossegant perquè t'acabes obsessionant amb el projecte. Però ja em va bé. No vull

estar tranquil·la. A mi m'interessa sentir-me viva?.

El tema de la crisi actual, en la nostra professió i en la societat actual, retorna com l'all encara que no n'he fet servir per cuinar cap plat. Tot i haver treballat al TNC, la Sílvia es mostra molt crítica amb els teatres públics. Com jo, creu que de vegades cal mossegar la mà que et dóna de menjar: ?A veure si no he de dir que trobo escandalós que el 70% del pressupost se'n vagi en gestió. No entenc, per exemple, que per entrar hi hagi control de seguretat. Què hi fan aquells guàrdies, allà? És un teatre, no un ministeri! Han construït un monstre, a sobre mal fet (recordem els problemes de sonoritat que té), i ara ens l'hem de menjar amb patates.? Poso llenya al foc: amb el que val netejar els vidres del TNC, en viurien cent companyies petites.

I després, amb malícia, li pregunto què pensa dels directors dels teatres públics que programen cinc o sis obres seves i a sobre amb grans pressupostos. ?No m'estiris la llengua? diu amb un somriure còmplice. ?Això, juntament amb el fet que les obres, amb escenografies gegants, només estiguin en cartell quinze dies i no girin, és incompreensible. Quan vaig estar al CoNCA (Consell Nacional de la Cultura i les Arts), aquesta va ser una de les coses que més vam estar-hi a sobre. Els espectacles fets amb diners públics haurien de girar per tots els teatre de Catalunya i intentar recuperar la inversió. Tant pels actors, pels pressupostos, com pel bé del teatre: un espectacle es produeix per ser representat el màxim de vegades, no només uns dies per a la gent de la professió. Per coses com aquesta, tot el consell en pes vam dimitir. Avui en dia no hi ha cap organisme independent que ho controli. El problema és que als quatre que porten la cultura, des d'en Mascarell fins als assessors, ja els està bé que funcioni així.?

Tots dos tenim la sensació que de vegades ens prenen per tontos: diuen que no hi ha diners per produir espectacles però, després, aquests mateixos directors artístics de teatres públics estrenen obres amb pressupostos espectaculars. La crisi els serveix com a excusa molt bona. ?Quan veus que les retallades no són iguals per tothom [ara ja no només parla del teatre] és quan t'agafa més indignació. Els de dalt haurien de ser un exemple. No pots anar dient a la gent que no hi ha diners per fer res i després gastar-te milions. No només han de ser honestos, també ho han d'aparentar. Això s'ha convertit en una lluita de classes: ja ha petat la classe treballadora i la mitjana. Ara toca als de dalt?.

Amb aquesta frase lapidària, i veient que no arreglarem el món, donem per acabada aquesta interessantíssima conversa. Ens fem la foto de rigor i ens acomiadem efusivament. Quan la Silvia ja és fora recullo la taula mentre la Peggy Lee canta l'última cançó de la nit. Bufo l'espelma, que he encès tard, amb la curiosa sensació que la desconeguda d'abans de sopar s'ha convertit en algú amb qui hi he compartit una meravellosa estona d'intimitat. I tot això, sense parlar ni un segon de la Colometa.

Aquesta ha estat una cita a cegues que ha acabat amb enamorament. Sóc feliç.



14 coses que cal saber de la Sílvia Munt:

1. Abans de directora i actriu, va ser ballarina.
2. Fuma poquet però durant el sopar es va contenir i no va fumar gens.
3. És molt panarra. Li encanta sucar pa a les salses i es perd quan va al forn Turris que té al costat de casa.
4. Es considera una mica neuròtica.
5. Opina que els aplaudiments al final d'una obra són un anacronisme; en cap altre ofici, quan acabes la teva feina, la gent t'aplaudeix.
6. Si fa una tria desencertada assumeix les conseqüències. De fet, no sap ni si existeixen les bones eleccions. ?Les coses importants de la vida, afortunadament les fas de cor perquè el cap de vegades t'enganya?.

- 7.** Per sobreviure en aquest ofici ha après a relativitzar el fracàs.
- 8.** Confessa que ha llegit *50 ombres de grey*, només la primera part i com a documentació per a una pel·lícula eròtica que no va arribar a rodar. La va trobar sobiranament dolenta i no entén com hi ha llibreters que la recomanaven.
- 9.** S'entrebanca sovint. Durant el rodatge de *Meublé*, la casita blanca, fins i tot es va trencar el braç per dos llocs.
- 10.** No li agrada gaire fer promoció. Considera, amb petites excepcions, que és una feina pesada i avorrida.
- 11.** Quan comença un projecte nou sent una mena de vertigen que li fa plantejar si serà capaç de fer alguna cosa original i amb certa gràcia. Una vegada arrenca, ja avança sense por.
- 12.** Té molt clar que no pot (ni vol) agradar a tothom, ni a nivell professional ni personal. El que opini d'ella la gent que no li importa li és del tot igual.
- 13.** Una vegada estrenada una pel·lícula, no la torna a veure mai més (si no és que cal revisar-la per a un cinefòrum).
- 14.** Tot i que sembli que ara estigui mal vist dir-ho, ella ho fa alt i clar: les pel·lícules de terror (les de sang i fetge) no li interessin gens.